

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ถ้าพิจารณาเรื่อง ความชอบธรรมของคณะรัฐประหารที่มีผลต่อระบบกฎหมาย ตลอดจนรูปแบบการปกครองคำอธิบายสำนักคิดปฏิฐานนิยมทางกฎหมาย (Positivism) ที่เชื่อว่า กฎหมายคือ คำสั่งของรัฐอธิปัตย์ หรือแม้แต่สำนักคิดทางนิติศาสตร์เชิงวิพากษ์ก็ให้ความหมายทางอภิปรายว่า กฎหมาย คือ การเมือง ระบอบประชาธิปไตยเป็นสิ่งที่ดี แต่บางครั้งอาจไม่เหมาะสมกับบริบทวัฒนธรรมไทย การถอดถอนนักการเมืองที่มาจาก การเลือกตั้งของประชาชน โดยสภาของคณะรัฐประหารจะไม่ใช่เรื่องแปลก หรือ ความคิดปกติทางกฎหมายแต่อย่างใด อำนาจอธิปไตยของรัฐก็ยังคงมีอยู่ แนวคิดเรื่องอำนาจอธิปไตยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของรัฐมีนักปรัชญาคนสำคัญของสาธารณรัฐฝรั่งเศส ชื่อ Jean Bodin ระหว่างปีคริสต์ศักราช 1529-1596 ซึ่งมีแนวคิดในเรื่อง “อำนาจอธิปไตย เด็ดขาด และเป็นนิรันดร” ขึ้นเพื่อสนับสนุนความสมบูรณ์และความสูงสุดของอำนาจรัฐ เป็นความพยายามในอันที่จะสร้างความชอบธรรมให้กับอำนาจของกษัตริย์หรือผู้ปกครองเพื่อเป็นการแทนที่อำนาจของพระสันตะปาปาที่มีอยู่เดิม โดยเขาเชื่อว่าอำนาจอธิปไตยเป็นอำนาจที่เด็ดขาด ปราศจากขอบเขตที่ถาวร แบ่งแยกมิได้ และเป็นอำนาจที่สมบูรณ์ล้นพ้นซึ่งพระมหากษัตริย์มีต่อประชาชนในราชอาณาจักรของพระองค์และไม่มีอำนาจอื่นใดอีกแล้วที่จะเหนืออำนาจดังกล่าว สำหรับการปกครองโดยกษัตริย์ที่มีอำนาจเด็ดขาดนี้เรียกว่า “ระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์” (Absolute Monarchy) ด้วยเหตุนี้ การตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐในสมัยก่อนประชาชนไม่สามารถตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐดังกล่าวได้ เพราะเป็นอำนาจของพระมหากษัตริย์แต่เพียงผู้เดียว รวมทั้งยังถือว่าบรรดาขุนนางหรือข้าราชการต่างๆ เป็นผู้แทนของพระมหากษัตริย์ ดังนั้น การตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐของบรรดาขุนนาง หรือข้าราชการต่างๆ จึงเป็นอำนาจของพระมหากษัตริย์หรือผู้ปกครองเท่านั้น หากพระมหากษัตริย์ทรงปล่อยปละละเลยให้ขุนนางหรือข้าราชการผู้หนึ่งผู้ใดใช้อำนาจตามอำเภอใจ หรือไม่มีการเข้มงวดกวดขัน ประชาชนย่อมได้รับความทุกข์ยาก ไม่ได้ได้รับความเป็นธรรม ประชาชนย่อมมีสิทธิที่จะต่อต้านหรือปฏิวัติพระราชย์

โดยประชาชนจึงก่อให้เกิดการจำกัดอำนาจของผู้ปกครองหรือกษัตริย์ หากกษัตริย์ไม่เคารพ
ข้อบัญญัติทางศาสนา¹

ในเวลาต่อมา เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนแปลงไป ประเทศต่างๆ ส่วนใหญ่ได้เริ่มมีการ
เปลี่ยนแปลงรูปแบบการปกครองจากระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์เป็นระบอบประชาธิปไตยโดย
ประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยนั้น กล่าวคือ ประชาชนทุกคนอาจใช้อำนาจอธิปไตยนั้น
ด้วยตนเอง หรือใช้อำนาจอธิปไตยนั้นผ่านทางผู้แทนที่ได้รับเลือกจากประชาชนเพื่อให้เข้าไปใช้
อำนาจดังกล่าวแทนตนก็ได้ การที่ประเทศต่างๆ เปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบบเดิมมาเป็น
ระบอบใหม่ จึงได้มีการสร้างอำนาจที่สำคัญประการหนึ่งขึ้นมาเรียกว่า “อำนาจอธิปไตย” หรือ “อำนาจอธิปไตย” (Sovereignty) ซึ่งหมายถึงอำนาจ (Power) ที่แสดงความเป็นใหญ่ ความเป็นอิสระ ไม่ขึ้น
แก่ใครหรือต้องเชื่อฟังคำสั่งกับบัญชาจากผู้ใดที่เหนือกว่าตน อำนาจอธิปไตยจึงเป็นอำนาจพื้นฐาน
ของรัฐและเป็นอำนาจสูงสุดที่รัฐมีเหนือประชาชนของตน และไม่มีอำนาจจำกัดใดๆ ตามกฎหมาย
ที่จะใช้อำนาจตามกฎหมายนั้น อำนาจอธิปไตยจึงเป็นเพียงนามธรรมที่ไม่สามารถสัมผัสหรือมองเห็นได้
แต่สิ่งที่ปรากฏให้เห็นเป็นรูปธรรมในเรื่องอำนาจอธิปไตยก็คือ รัฐธรรมนูญ (Constitution) ซึ่งถือว่าเป็น
อำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญดังกล่าว จึงเป็นสิ่งที่สะท้อน
ให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมได้ว่า รัฐหรือประเทศใดมีการใช้อำนาจปกครองในระบอบใด เช่น
ระบอบประชาธิปไตย หรือระบอบเผด็จการหรือระบอบคอมมิวนิสต์

นอกจากนี้ ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญของบางประเทศที่ปกครองในระบอบเสรี
ประชาธิปไตย ยังได้มีการบัญญัติเรื่องกลไกในการควบคุมและตรวจสอบการใช้อำนาจอธิปไตย
หลักทั่วไปในการตรวจสอบการใช้อำนาจอธิปไตยของบุคคลใดบุคคลหนึ่งจะต้องมีการตรวจสอบว่า
บุคคลนั้นได้ใช้อำนาจอธิปไตยไปโดยสุจริตและอยู่ภายใต้กรอบของบทบัญญัติแห่งกฎหมายหรือไม่
การตรวจสอบการใช้อำนาจอธิปไตย จะมีกระบวนการตรวจสอบการใช้อำนาจอธิปไตยตามบทบัญญัติแห่ง
กฎหมาย หรือตามกระบวนการยุติธรรม และการตรวจสอบการใช้อำนาจอธิปไตยโดยกระบวนการตาม
รัฐธรรมนูญ กล่าวคือ รัฐธรรมนูญอาจกำหนดให้บุคคลผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองสามารถ
ตรวจสอบกันเองโดยการลงมติให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองผู้ใดผู้หนึ่งพ้นจากตำแหน่ง หรือโดย
การลงมติอภิปรายไม่ไว้วางใจ กรณีที่บุคคลผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นรัฐมนตรี กระทำการ
อันเป็นความผิดตามกฎหมายอาญา บุคคลดังกล่าวก็อาจจะถูกดำเนินคดีอาญาอีกส่วนหนึ่ง
นอกจากนั้น ยังมีการตรวจสอบการใช้อำนาจอธิปไตยตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญโดยกระบวนการ
ถอดถอนบุคคลออกจากตำแหน่งด้วย การตรวจสอบบุคคลผู้ใช้อำนาจอธิปไตยเป็นการควบคุมตรวจสอบ

¹ วินัย รุ่งรักสกุล. (2552). การถอดถอนจากตำแหน่งตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ
ปราบปรามการทุจริต. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์. หน้า 21.

โดยกระบวนการทางวินัย หากผลการตรวจสอบพบว่าบุคคลนั้นกระทำการ โดยไม่สุจริตอันเป็น ความผิดวินัย ก็จะมีการลงโทษทางวินัยแก่บุคคลนั้นต่อไป²

อย่างไรก็ตาม การตรวจสอบการใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การตรวจสอบ การใช้อำนาจรัฐด้วยกระบวนการถอดถอนบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองออกจากตำแหน่งตาม รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ประกอบรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ ปรามปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 มาตรา 58 ถึงมาตรา 65 ในปัจจุบันนั้น การตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ ด้วยกระบวนการถอดถอนบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองออกจากตำแหน่งดังกล่าว ก่อให้เกิด ประเด็นปัญหาในกระบวนการถอดถอนหลายประการ ได้แก่

1) ปัญหาการตีความบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 มาตรา 6 วรรคสอง ซึ่งเมื่อพิจารณาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 มาตรา 6 วรรคสอง ที่บัญญัติว่า “...ให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่สภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และรัฐสภา” จะเห็นได้ว่า ไม่ได้มีการบัญญัติในเรื่องอำนาจ ถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองให้แก่สภานิติบัญญัติแห่งชาติเอาไว้อย่างชัดเจน แต่สภานิติ บัญญัติแห่งชาติอ้างว่ามีอำนาจในการถอดถอนบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้โดยอาศัย อำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปรามปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ประกอบรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 มาตรา 4 จึงทำให้เกิดปัญหาการตีความบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 มาตรา 6 วรรคสอง ว่า บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญดังกล่าวนี้มีความหมายแคบไหนด และเพียงใด

2) ปัญหาเรื่องเหตุแห่งการถอดถอนในการถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองนั้น จะต้องปรากฏว่าผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวกระทำการอันต้องด้วยเหตุแห่งการถอดถอนออกจาก ตำแหน่งทั้งสิ้น 5 ประการ ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปรามปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ได้แก่ กรณีที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองผู้นั้นมีพฤติการณ์

- (1) ร่ำรวยผิดปกติ
- (2) ส่อไปในทางทุจริตต่อหน้าที่
- (3) ส่อว่ากระทำผิดต่อหน้าที่ราชการ

² สุรพล นิติไกรพจน์ และคณะ. (2547). *คณะกรรมการป้องกันและปรามปรามการทุจริตแห่งชาติกับการตรวจสอบ การใช้อำนาจรัฐตามรัฐธรรมนูญ*. กรุงเทพฯ: วิญญูชน. หน้า 177-179.

(4) ส่อว่ากระทำผิดต่อหน้าที่ในการยุติธรรม และ

(5) ส่อว่าจงใจใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย

เมื่อพิเคราะห์เหตุแห่งการถอดถอนทั้ง 5 ประการดังกล่าวแล้ว อาจทำให้เกิดปัญหาในการใช้ถ้อยคำ “ร้ายวผิดปกติ” หรือคำว่า “ส่อว่า” คือ ส่อไปในทางทุจริตต่อหน้าที่ หรือส่อว่ากระทำผิดต่อหน้าที่ราชการ หรือส่อว่ากระทำผิดต่อหน้าที่ในการยุติธรรม และส่อว่าจงใจใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย มีความหมายครอบคลุมแค่ไหน หรือกรณีใดบ้างที่เข้าเงื่อนไขดังกล่าวในกรณีเช่นนี้ จึงอาจทำให้เกิดประเด็นปัญหาในเรื่องเหตุแห่งการถอดถอนบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเกิดขึ้นได้

3) ปัญหากระบวนการถอดถอนออกจากตำแหน่งสำหรับการเริ่มต้นกระบวนการถอดถอนออกจากตำแหน่งนั้น ผู้มีสิทธิริเริ่มการถอดถอนกรณีบุคคลที่ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 304 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 มาตรา 59 ได้แก่

(1) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของสภาผู้แทนราษฎร หรือ

(2) ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวนไม่น้อยกว่าห้าหมื่นชื่อ

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 304 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 มาตรา 59 จะเห็นได้ว่า บุคคลผู้มีสิทธิริเริ่มกระบวนการถอดถอนนั้นมีเพียง 2 องค์กรเท่านั้น นั้นย่อมอาจทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการถอดถอนออกจากตำแหน่งได้ ดังนั้นจึงควรแก้ไขบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง โดยให้อำนาจองค์กรอื่น เช่น องค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ หรือวุฒิสภาจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของวุฒิสภา หรือองค์กรรัฐอื่นๆ ให้เป็นผู้มีอำนาจริเริ่มกระบวนการถอดถอนได้อีก เพราะจะทำให้กระบวนการถอดถอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและกว้างขวางขึ้นกว่าที่ปรากฏอยู่ปัจจุบัน

4) ปัญหาการถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งที่พ้นจากตำแหน่งไปแล้วเมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 304 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 หลักเกณฑ์ในเรื่องการถอดถอนออกจากตำแหน่ง จะเห็นได้ว่า ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งที่พ้นจากตำแหน่งไปแล้วว่า สภานิติบัญญัติแห่งชาติจะมีอำนาจถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งที่พ้นจากตำแหน่งไปแล้วได้หรือไม่ อย่างไรบ้าง ทั้งนี้ เนื่องจากบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญและกฎหมายที่เกี่ยวข้องอื่นไม่ได้มีการบัญญัติในเรื่องประเด็นนี้ถือว่าเป็นปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้ จำต้องศึกษาบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ประกอบรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 มาตรา 58 ถึงมาตรา 65 และบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญของต่างประเทศ ทั้งนี้ เพื่อนำมาวิเคราะห์ เปรียบเทียบ และเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญและกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อไป เพื่อให้กระบวนการถอดถอนบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองจากการใช้อำนาจรัฐที่มีได้เป็นไปโดยสุจริต หรือละเมิดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญและกฎหมายให้สามารถบังคับใช้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากที่สุด

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับอำนาจอธิปไตย สิทธิเสรีภาพ เกี่ยวกับการถอดถอนบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองจากการใช้อำนาจรัฐที่มีได้เป็นไปโดยสุจริต หรือละเมิดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญและกฎหมาย
2. เพื่อศึกษาหลักกฎหมายเกี่ยวกับบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ประกอบรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 และบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญของต่างประเทศในประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้อง
3. เพื่อศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการตีความและการบังคับใช้บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 มาตรา 6 วรรคสอง หรือปัญหาเรื่องเหตุแห่งการถอดถอนหรือปัญหากระบวนการถอดถอนออกจากตำแหน่งและปัญหาการถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งที่พ้นจากตำแหน่งไปแล้ว
4. เพื่อศึกษาถึงกระบวนการถอดถอนบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ได้แก่ การริเริ่มกระบวนการถอดถอน การไต่สวนข้อเท็จจริง และการลงมติว่าข้อกล่าวหาเป็นมูลหรือไม่ และการลงมติถอดถอน รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคในการถอดถอนบุคคลดังกล่าว
5. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ให้มีชัดเจน ครอบคลุม และประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ในการตรวจสอบการใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญโดยวิธีการถอดถอนบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองนั้น มีปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการถอดถอน คือ ปัญหาการตีความบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 มาตรา 6 วรรคสอง ซึ่งวางหลักไว้ว่า “...ให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่สภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภาและรัฐสภา” ซึ่งตามบทบัญญัติดังกล่าวไม่ได้ให้อำนาจสภานิติบัญญัติแห่งชาติถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งการเมือง แต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ที่กำหนดให้สมาชิกวุฒิสภาสามารถถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ และตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและการปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 มาตรา 58 บัญญัติว่า “เมื่อปรากฏว่าผู้ดำรงตำแหน่งดังต่อไปนี้...” ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าว กำหนดว่าดำรงตำแหน่ง หากบุคคลดังกล่าวได้พ้นจากตำแหน่งดังกล่าวแล้ว สามารถที่จะถอดถอนได้หรือไม่ เพื่อให้กระบวนการถอดถอนบุคคลออกจากตำแหน่งซึ่งเป็นการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสามารถป้องกันและปราบปรามการทุจริตได้อย่างเข้มแข็ง จึงจำเป็นต้องมีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ เพื่อให้การตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐนั้นมีประสิทธิภาพมากที่สุด

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ผู้เขียนมุ่งเน้นศึกษาบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ประกอบรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 และบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญของต่างประเทศ เปรียบเทียบกับกฎหมายรัฐธรรมนูญของต่างประเทศ นอกจากนั้นยังเสนอแนะแนวทางในการแก้ไข หรือเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ประกอบรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาวิจัยนี้ เป็นการศึกษาด้วยการค้นคว้าเอกสาร (Documentary Research) โดยการศึกษาวิเคราะห์จากงานวิจัย วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ หนังสือ ตำราทางวิชาการ บทความ และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ทั้งนี้ เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการ

ศึกษาวิจัยและประมวลผลเป็นข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับอำนาจอธิปไตย สิทธิเสรีภาพ เกี่ยวกับการถอดถอนบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองจากการใช้อำนาจรัฐที่มีได้เป็นไปโดยสุจริต หรือละเมิดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญและกฎหมาย

2. เพื่อศึกษาหลักกฎหมายเกี่ยวกับบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ประกอบรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 และบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญของต่างประเทศในประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้อง

3. เพื่อศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการตีความและการบังคับใช้บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 มาตรา 6 วรรคสอง หรือปัญหาเรื่องเหตุแห่งการถอดถอนหรือปัญหากระบวนการถอดถอนออกจากตำแหน่งและปัญหาการถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งที่พ้นจากตำแหน่งไปแล้ว

4. เพื่อศึกษาถึงกระบวนการถอดถอนบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ได้แก่ การริเริ่มกระบวนการถอดถอน การไต่สวนข้อเท็จจริงและการลงมติว่าข้อกล่าวหาเป็นมูลหรือไม่ และการลงมติถอดถอน รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคในการถอดถอนบุคคลดังกล่าว

5. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ให้มีชัดเจน ครอบคลุม และประสิทธิภาพยิ่งขึ้น